

ELS CLÀSSICS VOLEN SORTIR JULIOL 2019

Es podrien haver trobat Lautrémont i Rusiñol?

Títol: Los Cantos de Maldoror

Autor: Lautrémont

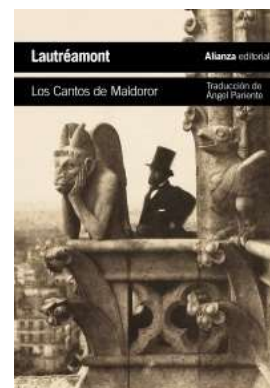
Editorial: Alianza, 2017

“Quiera el cielo que el lector, envalentonado y momentáneamente vuelto tan feroz como lo que lee, encuentre, sin desorientarse, su abrupto y salvaje camino a través de la ciénaga desolada de estas páginas sombrías y llenas de veneno, pues, salvo que aporte a su lectura una lógica rigurosa y una tensión de espíritu igual al menos a su desconfianza, las emanaciones mortíferas de este libro empaparán su alma del mismo modo que el agua empapa el azúcar. No es bueno que todos lean las páginas que siguen: solo algunos saborearán sin peligro este amargo fruto. En consecuencia, alma tímida, antes de penetrar más adentro en semejantes tierras inexploradas, dirige hacia atrás tus pasos, no hacia delante. Escucha bien lo que te

digo: dirige hacia atrás tus pasos y no hacia delante [...]”

Amb aquesta advertència que serveix d'invitació a la seva lectura (al seu abandonament!) comença el primer cant del llibre d'Isidore Ducasse, comte de Lautrémont (1846-1870).

Els poemes en prosa d'aquesta obra trenquen els límits entre prosa i poesia, entre reflexió teòrica i relat de ficció, amb una aparent manca de continuïtat de les estrofes que provoquen una certa sorpresa, confusió i estupor en el lector. Léon Bloy va escriure l'any 1890: “No tiene forma literaria. Es lava líquida. Es descabellado, negro y devorante”.

“Los Cantos de Maldoror” figura avui dia com una expressió particularment intensa de la desesperació i del frenesí del romanticisme més negre.

Ja al començament dels cants, Maldoror, l'heroi satànic, encarna les misèries i les angoixes del seu creador. Dotat d'una capacitat de discerniment poc comuna, pateix degut a l'excés de lucidesa, que ha destruït les seves il·lusions alhora que s'han revelat en ell els sofriments i les calamitats imposades a la humanitat. Torturat i desesperat per la seva experiència amarga del dolor i del vici, s'abandona al mal, a la violència i a la crueltat, tot rebel·lant-se vehementment contra Déu. El Mal fascina

Amb el suport del Departament de Cultura 1

a Maldoror (a Lautréamont), el protagonista, el nom del qual refereix a “mal d’aurora” o aurora del mal.

En aquest sentit, aquí tenim dues frases que resumeixen les intencions de l’autor dels cants:

“Mi poesía consistirá, sólo, en atacar por todos los medios al hombre, esa bestia salvaje, y al Creador, que no hubiera debido engendrar semejante basura”.

“Hice un pacto con la prostitución para sembrar el desorden en las familias”.

Rubén Darío va descriure el llibre a ‘Los raros’ d’aquesta manera: “Escribió un libro que sería único si no existiesen las prosas de Rimbaud; un libro diabólico y extraño, burlón y aullante, cruel y penoso; un libro en que se oyen a un tiempo mismo los gemidos del dolor y los siniestros cascabeles de la locura. [...] No aconsejaré yo a la juventud que se abreve en estas negras aguas por más que en ellas se refleje la maravilla de las constelaciones”.

Pocs autors presenten tants secrets i tantes incògnites com l’obscur comte de Lautréamont. Sabem que va néixer a Montevideo l’any 1846 i que ben aviat quedà orfe de mare. Cap als 13 anys el seu pare, un diplomàtic francès, l’embarca cap a França i el 1868 el trobem instal·lat a París, on comença a escriure la seva obra, els primers textos de la qual son rebutjats per editors i impressors per por a ser acusats de blasfèmia i obscenitat. Però Lautréamont segueix escrivint compulsivament els seus cants obscurs, extraordinaris i terribles, i així acaba confeccionant les sis composicions que donen cos definitiu a “Los Cantos de Maldoror”, la seva obra poètica cabdal, el seu infern particular, el seu viatge al costat més salvatge i fosc de la ment humana. André Breton, el principal impulsor del moviment surrealista, grup que a partir del 1920 va provocar la reivindicació i rescat de Lautréamont, va exclamar: “Aquest llibre és l’expressió d’una revelació total que sembla excedir les possibilitats humanes”.

Lautréamont va entregar la versió definitiva de “Los Cantos de Maldoror” l’any 1869. Només es van imprimir 10 o 15 exemplars i a Brusel·les. Ningú en va fer cas. Poc després el seu autor moria en la més absoluta soledat, completament oblidat i ignorat. En la seva acta de defunció hi constava el següent escrit: “Isidore Lucien Ducasse, home de lletres, de 24 anys d’edat, nascut a Montevideo (Amèrica meridional), traspasat aquest matí, a las 8, en el seu domicili del carrer del Faubourg-Montmartre, nº 7, sense més dades”. Talment la constatació i personificació de la figura del poeta maleït. “Sense més dades”...

Recomanem aquest clàssic molt especialment en aquests dies d’estiu. Ens aportarà una mica d’obscuritat enmig de tanta llum i calor.

Amb el suport del Departament de Cultura 2